

**Ana Svetičič: 4. HRVAŠKI SIMPOZIJ O ZGODNJI OBRAVNAVI V OTROŠTVU
(oktober 2015)**

V začetku meseca oktobra sem se udeležila tridnevnega simpozija o zgodnji obravnavi v otroštvu, ki je potekal v Čakovcu na Hrvaškem. Ker sem sama izvajalka v programu zgodnje obravnave pri društvu Downov sindrom Slovenija me je ta tema še toliko bolj zanimala in pritegnila.

V prvem dnevu so se zvrstila tri plenarna predavanja, vodene delavnice in okrogle mize. Zanimiva so bila vprašanja s področja inkluzije in tu smo imeli možnost poslušati vtise in prakse z vsega sveta. Kako zelo drugačna je miselnost v različnih državah in kako zelo različno se strokovnjaki lotevajo tega vprašanja! V drugem dnevu smo poslušali predstavitve in si ogledali plakate o mednarodnih izkušnjah na področju zgodnje obravnave za otroke z zelo različnimi vrstami težav. Vsaka država ima svoj način financiranja, vsaka svoj način organizacije in v Sloveniji bo na tem področju potrebno še marsikaj storiti, da bo obravnava taka, kot si jo naši otroci zaslužijo in jo potrebujejo. Kolegica iz Zagreba nam je predstavila patronažno delo na področju logopedije, pri katerem zgodnjo obravnavo izključno na domu otroka in tam naleti na marsikaj nenavadnega. Pred kratkim je v samem centru mesta Zagreb obravnavala otroka, kjer v stanovanju ni ne vode in ne elektrike, da o sanitarnih razmerah niti ne govorimo. V Dječjem domu v Zagrebu pa se ukvarjajo z mladoletnimi materami, ki pri njih bivajo v prenatalnem in postanatalnem obdobju. Otroke teh mater skrbno spremljajo, saj so mnogo rizični za razvoj različnih motenj. Matere pa učijo, kako morajo skrbeti za svojega otroka, saj mnoge doma niso bile deležne nikakršne starševske ljubezni in zdaj, ko so same matere, ne vedo, kako se morajo z otrokom igrati in ukvarjati, da se bo primerno razvijal. Pediatrični nevrolog in defektologinja iz Makedonije sta nam prikazala zanimivo multisenzorno terapijo, ki so jo deležni hospitalizirani otroci, predvsem nedonošenčki, in jo izvajajo trikrat dnevno po dvajset minut ter tako otroku pomagajo pri telesnem in duševnem razvoju. Tretji dan smo spoznali tehnike in načine za spodbujanje socialne komunikacije otrok z avtizmom, oralno – motorične veščine za otroke z Downovim sindromom, delo kabinetov za zgodnjo obravnavo na Hrvaškem ter nekatere najnovejše (ne)učinkovite metode za pomoč otrokom z avtizmom.

In kaj sem se naučila na tem simpoziju poleg mnogih strokovnih vsebin? To, da je le nekaj kilometrov od naše državne meje zgodnja obravnava vzorno razvita. Da so meje in ovire v glavah in da niti vrhunsko opremljeni prostori ne pomagajo, če ljudje, ki izvajajo zgodnjo obravnavo, ne delajo z veseljem in pedagoškim erosom do otrok in če država takega programa na državnem nivoju sploh nima. Na tem simpoziju smo bili vsi enaki. Vrhunski zdravniki in predavatelji so se v neformalnem delu pogovarjali z vsakim, ki je to želel. Predavatelji so nam prijazno odstopili svoje prezentacije in gradivo. Domačini so nas gostili kot najboljše predsednike, nam pokazali svojo naravno in kulturno dediščino in čutili smo, da smo pri njih zelo dobrodošli. Kako lep je ta občutek!